

UZASADNIENIE

Powodowie J. J. i U. J. wnieśli o zasądzenie od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. kwoty 1.000.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2013 r. tytułem odszkodowania w związku z wybraniem najbardziej uciążliwego względem dłużnika sposobu egzekucji i zajęcie nieruchomości o wartości ok. 2500.000 zł za zobowiązania w kwocie ok. 100.000 zł.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w trudnym okresie przejściowym dla prowadzenia działalności gospodarczej mieli kłopoty finansowe, m.in. z winy pozwanego banku, co spowodowało brak możliwości bieżącego regulowania należności wynikających z harmonogramu spłat rat kredytu. Mimo korespondencji z bankiem w dniu 4.02.2013 r. wydany został bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego wszczęto egzekucję z nieruchomości Powodowie wskazywali na dużą rozbieżność pomiędzy wartością nieruchomości a należnością do uregulowania oraz przedstawiali własną wycenę nieruchomości. Nie przyniosło to jednak spodziewanego rezultatu. Sytuacja ta spowodowała w ich środowisku wielkie poruszenie, wyrządzając im szereg krzywd, wywołując nieuzasadnione komentarze powodujące stres łącznie z uszczerbkiem psychicznym.

Na rozprawie powód sprecyzował, że na dochodzoną kwotę składa się :

- 100.000 zł tytułem strat za to, że nie można było skorzystać z zajętej przez komornika działki, stanowiącej gospodarstwo rolne z sadem i plantacjami, powodowie przestali bowiem tam jeździć z uwagi na stres;
- 700.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę (na działce posadowiony był dom rodzinny, do którego przyjeżdżało wiele osób);
- 200.000 zł tytułem odszkodowania za utratę dobrego imienia z uwagi na to, że po zajęciu działki sąsiedzi i członkowie rodziny odsunęli się od powodów.

Jednocześnie powód wskazał, że bezprawne było wypowiedzenie umowy kredytowej, jak i skorzystanie z bankowego tytułu egzekucyjnego. Zdaniem powoda umowa łącząca strony jest nieważna, gdyż dotyczy świadczenia niemożliwego – nie jest bowiem możliwe spłacenie z dnia na dzień całej kwoty kredytu. .

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według nom przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że powodowie nie sprecyzowali i nie udowodnili dochodzonego roszczenia. Już w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego wierzytelność pozwanego opiewała na kwotę 172.179,3 zł. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzona z mocy prawa z uwagi na ogłoszenie upadłości wobec powodów. Z wycen dokonanych przez rzeczoznawców majątkowych wynika, że wartość zajętej nieruchomości wynosi 500.000 zł. Powodowie nie wskazali zaś w toku egzekucji, jaki inny składnik ich majątku ma wartość pozwalającą na zaspokojenie wierzyciela.

Działania pozwanego nie noszą w ogóle znamion czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 415 i nast. k.c. Nie doszło też wskutek działań pozwanego do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powodów powodującego szkodę niemajątkową. To powód przyczynił się do zainteresowania opinii publicznej informując na swojej stronie internetowej i w prasie lokalnej o problemach finansowych i udziale pozwanego w tym zakresie. Powodowie nie wykazali też związku przyczynowego między ich stanem zdrowia, powstaniem stresu, uszczerbku psychicznego a faktem prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą S. Przedsiębiorstwo Budowlane (...), polegającą w przeważającym zakresie na realizacji projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków. U. J. prowadziła gospodarstwo rolne oraz faktycznie uczestniczyła w prowadzeniu działalności gospodarczej małżonka J. J..

bezsporne (wydruk z (...) k. 36

postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 8 lipca 2014 r. k. 92 -103)

W dniu 16 maja 2003 r. J. J. i U. J. zawarli z Bankiem (...) spółką akcyjną z siedzibą w K. (poprzednikiem prawnym pozwanego) umowę kredytu konsolidacyjnego, zgodnie z którą bank udzielił kredytobiorcom kredytu w wysokości 60.511 CHF na okres 240 miesięcy, z ostatecznym terminem spłaty w dniu 1.05.2023 zł. Kredyt miał być przeznaczony na spłatę zobowiązania finansowego, tj. pożyczki hipotecznej udzielonej na podstawie umowy z dnia 12.11.2002 r. oraz na cel konsumpcyjny. W umowie wskazano, że wypowiedzenie może nastąpić w przypadkach i terminach określonych w Regulaminie kredytowania osób fizycznych. W § 7 ust. 1 a umowy postanowiono, że prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu stanowi wpisana na pierwszym miejscu hipoteka zwykła w kwocie 60.511 CHF z tytułu udzielonego kredytu i hipoteka kaucyjna do wysokości 30.255,5 CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów udzielonego kredytu, ustanowiona na nieruchomości położonej w B. przy ul. (...), dla której miała być urządzona księga wieczysta, wyodrębniona z KW (...). W postanowieniach § 7 ust. 1 pkt b-c przewidziano nadto hipotekę na innej nieruchomości położonej w S., cesję praw z polisy ubezpieczenia nieruchomości od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości.

Dowód:

- umowa kredytu z 16.05.2003 r. z aneksem nr (...) (k. 104-106)

W dniu 16 stycznia 2013 r. powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o wstrzymanie czynności i odroczenie terminu płatności do 30 czerwca 2013 r. w sprawie spłaty kredytu hipotecznego nr (...) ze względu na brak możliwości systematycznych spłat rat. Ponadto powodowie zwrócili się do prezesa pozwanego banku z prośbą o wyrozumiałość, wstrzymanie czynności sądowych do dnia 30 czerwca 2013 r., tj. do czasu kiedy uzyskają środki finansowe, które pozwolą na uregulowanie zaległości. W uzasadnieniu pisma wskazano, że zachwianie płynności finansowej spowodowało brak możliwości bieżącej obsługi zaciągniętych kredytów w banku (...). Powodowie podali, że przygotowywane są do sprzedaży nieruchomości o wartości ok. 1.578.000 zł i oczekują, że do 30 czerwca 2013 r. uregulują wszystkie zobowiązania.

W dniu 4 lutego 2013 r. pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym na podstawie ksiąg banku stwierdzono istnienie zobowiązania solidarnego U. J. i J. J. z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 16.05.2003 r. w wysokości 152.177,65 zł.

Dowód: pisma powodów k. 7 - 9

bankowy tytuł egzekucyjny k. 10

Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego pozwany złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w wobec powodów, wskazując, że wierzytelność na dzień 29 lipca 2013 r. wynosi 172.179,3 zł. Wierzyciel wniósł o skierowanie egzekucji do nieruchomości położonej w B., dokonanie zajęcia ruchomości, rachunku bankowego dłużnika, innych wierzytelności oraz ewentualnie innych praw majątkowych oraz skierowanie zapytania do właściwego Urzędu celem ustalenia, czy dłużnik pobiera wynagrodzenie lub inne świadczenia podlegające zajęciu komorniczemu i dokonanie zajęcia wynagrodzenia i innych świadczeń.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu zawiadomił o wszczęciu egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 4 lutego 2013 r.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kołobrzegu V Wydział Ksiąg Wieczystych zawiadomił, że w księdze wieczystej nr (...) wpisano wzmiankę o toczącej się egzekucji z nieruchomości prowadzonej z wniosku Banku (...) Spółki Akcyjnej w K..

Pismem z dnia 3 października 2013 r. skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu powodowie przedstawili własną wycenę nieruchomości położone w B. przy ul. (...), określając jej wartość na kwotę 2.507.660 zł.

Pismem z dnia 3 października 2013 r. powodowie złożyli skargę na czynności komornika, tj. dokonanie czynności egzekucyjnych przez komornika niebędącego właściwym do prowadzenia sprawy oraz nadmierną egzekucję z nieruchomości. Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Kołobrzegu odrzucił skargę z uwagi na nieusunięcie jej braków formalnych.

W dniu 4 marca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu dokonał opisu i oszacowania nieruchomości gruntowej położonej w B. zabudowanej budynkiem mieszkalnym i garażem pięciostanowiskowym, dla której Sąd Rejonowy w Kołobrzegu prowadzi księgę wieczystą nr KW (...). W protokole z tej czynności, powołując się na opinię biegłego sądowego M. K., określono rynkową wartość nieruchomości na kwotę 873.440 zł.

Powodowie wnieśli skargę na czynności komornika w zakresie opisu i oszacowania nieruchomości, wskazując, że łączna wartość całej działki wynosi 1361.142 zł.

Dowód: wniosek z dnia 29 lipca 2013 r. k. 1 akt KM 1550/13

zawiadomienie z dnia 6.08.2013 r. k. 13

zawiadomienie k. 11- 12

pismo z dnia 3.10.2013 r. k. 14 – 15

skarga na czynności komornika k. 16 -17

postanowienie z dnia 3 stycznia 2014 r. k. 18

protokół opisu i oszacowania nieruchomości k. 72 akt KM 1550/13

skarga na czynności komornika z dnia 17.03.2014 r. k. 20 -24

W wycenach nieruchomości położonej w B. sporządzonych na zlecenie pozwanego wartość nieruchomości określano na kwotę 430.000 zł.

Dowód: operaty szacunkowe k. 1120 138

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XII Gospodarczy postanowieniem z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII GU 133/13 ogłosił upadłość dłużnika J. J., obejmującą likwidację jego majątku.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XII Gospodarczy postanowieniem z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII GU 53/14 ogłosił upadłość dłużnika U. J. obejmującą likwidację majątku.

Dowód:

- Postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) w sprawie sygn. XII GU 133/13 z 8.07.2014 r. (k. 92 – 97)

- Postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) w sprawie sygn. XII GU 133/13 z 8.07.2014 r. (k. 98 – 103)

W dniu 9 lutego 2015 r. wydano postanowienia o umorzeniu postępowania upadłościowego wobec U. J. i J. J..

fakt znany urzędowo (notatka k. 49)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, odpowiedzi na pozew oraz dokumentów z akt KM 1550/ wyszczególnionych przez pozwanego. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności powołanych dokumentów.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadka M. M., uznając go za zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie, nie uwzględniono wniosku o przeprowadzenie dowodu zeznań świadka K. S., który to wniosek był nadto spóźniony. Sąd nie uwzględnił również wniosku o dopuszczenie dowodu z akt postępowania VIII GC 431/14, którego stroną był pozwany. Pozwany nie oznaczył dokumentów, które miałyby być przedmiotem tego dowodu; nie było jednocześnie żadnych przeszkód by sama strona pozwana złożyła te dokumenty z tych akt.

Jak wynika z treści pozwu, pisma powoda z dnia 1 lutego 2016 r. oraz wyjaśnień powoda, złożonych na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r. a 2015 r. złożonego na tym posiedzeniu, powodowie upatrywali niewłaściwego działania banku (źródła swojej szkody) przede wszystkim w skierowaniu postępowania egzekucyjnego do nieruchomości, której wartość znacznie przekraczała, ich zdaniem, wysokość zadłużenia wobec banku, co stanowiło naruszenie przepisów art. 799 § 1 i 2 k.p.c., jak również w samym fakcie skorzystania z bankowego tytułu egzekucyjnego. Ponadto na rozprawie powołano się na brak podstaw do wypowiedzenia umowy, skoro przewidziano okres spłaty do 2013 r., zaś w piśmie z dnia 1 lutego 2016 r. zarzucono pozwanemu nieskorzystanie z drogi przewidzianej w § 14 pkt 5 umowy.

Uzasadnienie pozwu i pisma oraz wyjaśnienia złożone na rozprawie skłaniają zatem do wniosku, że żądanie pozwu odnosi do obydwu reżimów odpowiedzialności odszkodowawczej tj. kontraktowej (w zakresie ostatnio przytoczonych okoliczności) i deliktowej.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej statuowanej cytowanym przepisem są zatem: niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, szkoda oraz związek przyczynowy między szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, by swoim postępowaniem pozwany bank naruszył postanowienia umowy z dnia 16 maja 2013 r. , a tym samym nienależycie wykonał łączącą strony umowę. Okoliczność, że umowa przewidywała okres spłaty do 2023 roku nie oznacza bynajmniej, by niemożliwe było wypowiedzenie jej we wcześniejszym terminie, o czym w sposób jednoznaczny stanowi § 16 umowy. Powodowie nie kwestionowali faktu powstania zadłużenia, które legło u podstaw wypowiedzenia umowy i wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie nie wskazali, jakie inne postanowienia umowy lub regulaminu, dotyczące wypowiedzenia umowy, zostały naruszone. Przyczyny powstania zadłużenia, na które wskazano w piśmie powoda z dnia 1 lutego 2016 r., pozostają zaś bez znaczenia dla oceny przesłanek wypowiedzenia.

Nie sposób też przyjąć, by nienależyte wykonanie zobowiązani banku wynikało z niezastosowania § 14 pkt 5 umowy, w którym wskazano, że niespłacenie zadłużenia przeterminowanego spowoduje podjęcie przez bank działań zmierzających do odzyskania wierzytelności. Oczywiście jest bowiem, że pozwany bank podjął czynności zmierzające do odzyskania kwoty udzielonego kredytu, skoro właśnie w tym celu wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny i wszczęto

na jego podstawie postępowanie egzekucyjne. Powodowie zdają się upatrywać naruszenia tego postanowienia w fakcie zaniechania podjęcia przez bank rozmów i nieuwzględnienia ich wniosków zawartych w pismach skierowanych w dniu 16 stycznia 2013 r. do pozwanego banku i jego prezesa. Zauważyć jednak trzeba, że postanowienia umowy nie nakładają na bank tego rodzaju obowiązków, a zatem nie można wyciągać negatywnych konsekwencji z faktu zaniechania podjęcia działań oczekiwanych przez powodów.

Podkreślenia przy tym wymaga, że powodowie nie podważyli obowiązku wskazanego w bankowym tytule egzekucyjnym w sposób przewidziany w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.tj. w drodze powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

Skoro zatem nie została spełniona podstawowa przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 471 k.c., tj. nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwanego bank, powództwo nie mogło być uwzględnione, niezależnie od braku spełnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności.

Brak jest również podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis art. 416 k.c. stanowi zaś, że osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: zawinione działanie lub zaniechanie sprawcy szkody, szkoda i związek przyczynowy między działaniem (zaniechaniem) a szkodą.

Powodowie powoływali się w tym zakresie przede wszystkim na przepisy art. 799 § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z art. 799 § 1 k.p.c. wierzyciel może w jednym wniosku wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi. Spośród kilku sposobów egzekucji wierzyciel powinien zastosować najmniej uciążliwy dla dłużnika. W myśl § 2 jeżeli egzekucja z jednej części majątku dłużnika oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z pozostałej części majątku.

Rzecz wierzyciela jest wybór tego w jaki sposób, z jakich składników majątku dłużnik będzie prowadził egzekucję. Oczywiście przy tym jest, że w interesie wierzyciela jest skierowanie egzekucji do takich składników, które pozwolą na jak najszybsze i najpełniejsze zaspokojenie dochodzonej należności. Nie niweczy tego uprawnienia sam fakt niedogodności z tym związanej dla dłużnika, o ile jest to konieczne dla skutecznego zrealizowania celu postępowania egzekucyjnego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, że powodowie nie wskazali w toku egzekucji na określony składnik majątku, który byłby wystarczający do zaspokojenia wierzyciela i nie złożyli nigdy wniosku o zawieszenie egzekucji z pozostałej części majątku. W toku procesu powodowie nie zaprzeczyli tym twierdzeniom pozwanego banku, a zatem sąd na podstawie art. 230 k.p.c. uznał je za przyznane.

Zauważyć przy tym trzeba, że we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wskazano kilka sposobów egzekucji. W kontekście rozważań dotyczących zastosowania uciążliwego sposobu egzekucji istotne jest to, że - jak wynika z niezakwestionowanego oświadczenia pełnomocnika pozwanego złożonego na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r., w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. KM 1550/13 w ciągu roku, jaki upłynął do czasu zawieszenia postępowania w związku z ogłoszeniem upadłości powodów, nie wyegzekwowano na rzecz pozwanej żadnej kwoty. Już ten fakt nie pozwala czynić bankowi zarzutu, że stosował nadmierną egzekucję, zbyt uciążliwą dla dłużnika i niewspółmierną do wysokości zadłużenia.

W tej sytuacji wtórne znaczenie miała wycena nieruchomości będącej przedmiotem egzekucji; powodom przysługiwały zresztą środki zaskarżenia dotyczące tej wyceny w trakcie postępowania egzekucyjnego.

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut strony powodowej odnośnie skorzystania z bankowego tytułu egzekucyjnego w celu egzekucji wierzytelności banku. Podkreślenia wymaga, że bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego prowadzona była egzekucja w sprawie KM 15500/13, wystawiony został w dniu 4 lutego 2013 r., a zatem jeszcze przed

uchyleniem przepisu art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1993 r. Prawo bankowe, co nastąpiło z dniem 27 listopada 2015 r. ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854). Zgodnie zaś z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

W konsekwencji skorzystanie z bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank nie stanowiło czynu bezprawnego, który uzasadniałby jego odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c.

Niezależnie do tego powód nie wykazał również wysokości szkody w kwocie 100.000 zł, ograniczając się jedynie do przytoczenia twierdzeń dotyczących charakteru działki i sposobu jej zagospodarowania. Nie złożono jednakże żadnych wniosków dowodowych potwierdzających fakt uzyskiwania wymiernych korzyści w postaci dochodów z plantacji borówki, sadu, czy gospodarstwa rolnego i ich utratę w wyniku postępowania egzekucyjnego.

Skoro zaś nie wykazano uszczerbku w majątku powoda to nie została również spełniona przesłanka związku przyczynowego pomiędzy szkodą a nienależytym wykonaniem zobowiązania. W szczególności powodowie nie wykazali, że wskutek skierowania egzekucji do nieruchomości nie mogli przyjeżdżać do położonego tam domu, jak również korzystać z gospodarstwa rolnego tam prowadzonego, przez co utracili dochody z niego wynikające. Brak jest jakichkolwiek danych, które pozwoliłyby na ustalenie, że właśnie wskutek prowadzenia postępowania egzekucyjnego i stresu z nim związanego powodowie zaprzestali odwiedzin tego miejsca.

Jako element składowy dochodzonej pozwem kwoty powód wskazał również kwotę 700.000.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, stres i uszczerbek psychiczny.

Przepis art. 445 § 1 kodeksu cywilnego daje co prawda podstawy do domagania się zadośćuczynienia za krzywdę, ale jedynie w ściśle określonych przypadkach – m. in. w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (art. 444 k.c.), jak również w przypadku naruszenia dóbr osobistych (art. 448 k.c.).

Co do zadośćuczynienia za stres i krzywdę nie sposób zakwestionować stanowiska, że sytuacja związana z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym mogła odbić się na stanie zdrowia powodów. W kontekście przesłanek z art. 444 i 445 k.c. strona winna jednak udowodnić, że nastąpił u niej rozstrój zdrowia. Twierdzenia w tym zakresie nie są wystarczające i nie zastępują dowodu. Powodowie zaś ograniczyli się do przytoczenia wyłącznie swojego stanowiska, podania informacji o występującym stresie i uszczerbku psychicznym. Powyższe okoliczności nie zostały potwierdzone badaniami czy zaświadczeniami lekarskimi. Informacji tych nie sposób zatem zweryfikować. W tym kontekście należy uznać, że powodowie nie wykazali istnienia podstaw do przyznania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powodowie powoływali się również na to, że poprzez postępowanie egzekucyjne utracili dobre imię w środowisku rodzinnym, sąsiedzkim.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl § 2 jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Przepis art. 448 k.c. stanowi zaś, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego nie wynika, by bank naruszył dobro osobiste powodów (dobre imię), tj. by utratą dobra imienia, jeśli rzeczywiście do niej doszło, nastąpiła na skutek działania

pozwanego banku. Dokumenty zebrane w niniejszej sprawie nie wskazują na to, że osoby które reprezentowały bank, w jakiś sposób szkalowały powodów, przedstawiały ich w sposób niekorzystny, naruszający ich dobra osobiste i powodujący utratę zaufania do powodów.

Z tych względów niezasadne było również żądanie odszkodowania (zadośćuczynienia) za doznaną krzywdę związaną z naruszeniem dobrego imienia.

W konsekwencji Sąd uznał, że powództwo nie jest zasadne, bez względu na to czy zastosuje się przepisy o nienależytym wykonaniu umowy (art. 471 i nast. k.c.) czy też przepisy dotyczące odpowiedzialności za czyn niedozwolony (art. 415 i nast. k.c.).

Jedynie ubocznie w tym miejscu wskazać trzeba, że Sąd nie uwzględnił zarzutu powoda dotyczącego nieważności umowy z uwagi na niemożliwość świadczenia (art. 387 k.c.). Powyższa okoliczność, podniesiona na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r. nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sam fakt, że powód miałby spłacić jednorazowo - wskutek wypowiedzenia umowy - kwotę kredytu, nie oznacza, że zobowiązania stron określone w umowie były obiektywnie niemożliwe. Niemożliwość świadczenia, o której mowa w art. 387 k.c., należy rozumieć jako jego obiektywną niewykonalność przez kogokolwiek, nie może być zatem ona oceniana subiektywnie, z odniesieniem do sytuacji konkretnego podmiotu i jego możliwości w wykonaniu określonego w umowie zobowiązania.

Mając na uwadze poczynione powyżej ustalenia Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu Sąd włożył na powodów obowiązek zwrotu kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu przez pozwaną. Na przyznaną na rzecz pozwanej w pkt II kwotę 7.217 zł składa się 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 7.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustalonego na podstawie §6 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013 rok, poz.490 ze zm.).